

Tato práce se převážně soustřeďuje na analýzu prozaické tvorby Milana Begoviće, která je téměř výhradně věnována postavě ženy. Snaží se zdůraznit neprávem opomíjený, avšak vyjimečný způsob autorova ojedinělého formálního i tématického zpracování ústředního motivu, jehož prostřednictvím ztělesňuje všestranně nahlížený pro fil ženské duše.

V mnoha tvůrčích aspektech Begovićeův opus zcela splňuje kritéria nejvyšší úrovně světové literatury. O to více překvapuje, navzdory nepodloženému mýtu o autorově ustašovské orientaci v období druhé světové války, trvale nízký zájem, který domácí literární sféra projevuje o Begovićeovu osobitou tvorbu. Je velmi obtížné najít v chorvatské literatuře dílo, které by podobně jako Begovićeův společenský román "Giga Barićeeva" mělo schopnost aktuální výpovědi a zároveň nadčasové, aby i po uplynutí mnoha desetiletí od svého vzniku neztratilo pro současného čtenáře přitažlivost.

Cílem této práce je u příležitosti sto třicátého výročí narození původem dalmatského literáta Milana Begoviće upozornit případné české zájemce o chorvatského autora na kompozičně vyjimečné zpracování dané tematiky, které nesmírně citlivě zobrazuje psychologii chorvatské ženy na počátku dvacátého století. Milan Begoviće do prozaického zobrazení svých ženských hrdinek obratně promítá konzervativní pohled příznačný pro soudobou chorvatskou společnost, který současně konfrontuje s proudem evropského emancipačního procesu. Zmíněný kontrast autor navíc obohacuje o svůj vlastní osobitý pohled na postavu ženy.

Práce zároveň usiluje o stručné dokumentování rozličných uměleckých přístupů a hledisek, které Milan Begoviće důmyslně promítá do své tvorby. Jedná se o autora, jenž byl v Čechách, na rozdíl od chorvatského prostředí, velmi pozitivně přijímán.